Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 15

Kırmızıfare Çocuklar için Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Sayı: 15 Ocak 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI
YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)
İç filmler: Reprograf (511 38 26)
Baskı: Ak Basımevi (Tel: 244 58 16)

Aylık dergi. Fiyatı: 12.000 TL.
Yıllık abone bedeli:
1993 yılı için 12 sayı: 120.000 TL.
Taahhütlü: 168.000 TL
Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki İle 127469 no.lu hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Zeycan Güleç**

Merhaba!

Kırmızıfare'miz bu sayısıyla 4. yılına başlıyor. İlk yılımızda ilk dört sayımız, ikinci yılımızda ikinci dört sayımız yayımlanmıştı. Daha sonra iki ayda bir çıkmaya başladık ve 14. sayımızla birlikte üç yılı geride bıraktık.

Bu üç yılı nasıl geçirdiğimizi, yayın hayatının , o bilinen güçlüklerini ne şekilde göğüslediğimizi mutlaka hissetmişsinizdir. Özellikle de zaman zaman derginiz elinize geç ulaştığında...

Şu kadarını söyleyelim, bir bankanın veya büyük bir gazetenin desteği olmadan, ya da sayfaları reklamlı çizgi-öykülerle doldurmadan dergi çıkarmak gerçekten zor. Ama herkesin gittiği yoldan gitmekle ne sizlere, ne de kendimize bir şeyler verebileceğimize inanıyoruz. Dördüncü yılımıza girerken hâlâ ayaktaysak, bunu, siz okurlarımızın ve abonelerimizin şu anda bu satırları hâlâ okuyor olmanıza borçluyuz. Ve bu desteğiniz sürdükçe de, "az gidilen yol"dan, edebiyatın ışığında yürümekte ısrarlıyız.

Edebiyat ve sevgi dolu günler dileriz.

Kırmızıfare

DERYA KALINKAŞ

İçindekiler

Merdiven.....*Ahmet Haşim* 3
Başka bir Dünyanın Çiçeği.....*Melek Güngör* **4**
Rezervuardaki Kurbağa.....*Üstün Alsaç* 12
Fındıkfaresi.....**19**
Onu Seviyorum (4).....*Fatih Erdoğan* 23
Kirli Kasabanın Mor Cadısı.....*Eda Pelin Yavuz* 24
Kaybolan Çoraplar.....*Leo Buscaglia* 28
Çorbasını Taştan Çıkaran Adam.....*Leila Berg* 32
Öfkeli Hindi.....*Mustafa Balel* 37
Bir Kitap Bir Yazar.....**40**

MERDİVEN

Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semâya ağlayarak...

Sular sarardı... Yüzün perde perde solmakta,
Kızıl havâları seyret ki akşam olmakta...

Eğilmiş arza, kanar, muttasıl kanar güller,
Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller,
Sular mı yandı, neden tunca benziyor mermer?

Bu bir lisân-ı hafidir ki ruha dolmakta,
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...

Ahmet Haşim

1885'te Bağdat'ta doğdu. 8 yaşında öksüz kaldı. Babasıyla İstanbul'a gelip, 1907'de okulu bitirip memur oldu. Daha sonra İzmir'de fransızca öğretmenliği yaptı. İstanbul'a dönünce bir edebiyat akımı olan Fecr-i Âti hareketine katıldı. 1914'te Birinci Dünya Savaşı nedeniyle askere çağrıldı. Çanakkale ve İzmir'de yedek subaylık yaptı. Savaştan sonra İstanbul'a geldi. 1920'de Güzel Sanatlar Akademisi'nde estetik ve mitoloji dersleri verdi.

Ahmet Haşim (1885-1933)

İlk şiirleri Dergâh dergisinde 1921'de çıktı ve aynı yıl ilk kitabı **Göl Saatleri** yayımlandı. 1926'da ikinci kitabı **Piyale** basıldı. Böbrek rahatsızlığı nedeniyle gittiği Frankfurt'taki anılarını anlattığı **Frankfurt Seyahatnamesi** 1932'de basıldı. 3 Haziran 1933'te İstanbul'da öldü. Yalnızca iki şiir kitabı vardır.

Sayfamıza aldığımız "Merdiven" adlı şiir edebiyatımızın önemli isimlerinden biri olan Haşim'in en çok bilinen şiirlerinden biridir.

Şiirde yer alan bazı eski sözcüklerin anlamları şöyledir:

semâ: gökyüzü, **muttasıl:** bitişik , **lisân-ı hafi:** gizli dil

Başka Bir Dünyanın Çiçeği

Melek Güngör

Resimler:Süleyman Şengün

"ANNE, ŞU Mars alabalığından biraz daha isteyebilir miyim," diye sordu Tem.

"Olmaz," diye cevapladı onu annesi. "Henüz Jüpiter Çiçeği salatasına el bile sürmemişsin. Hem daha sırada Satürn lahanasıyla, Febos mantarı var. Bunları yemezsen beyinsel gelişmen yarım kalacak. Bunu çok iyi biliyorsun Oğul Tem Eks!"

"Bu kadar çeşitli yiyeceği almak için gezegenler arasında mekik dokumana şaşırıyorum Mel," dedi Baba Sem, "artık yiyecek alışverişi giderek daha karmaşık hale geliyor. Duyduğuma göre yakında bize en yakın sistem olan Sirius Yıldız sistemiyle pazar oluşturmak üzere anlaşma imzalanacakmış. Bu gidişle o çok alıştığımız Venüs patatesi, Mars ebegümeci veya Uranüs salatalığı tarihe karışacak. İnsanlar çok yakınlarındaki şeylerle ilgilenmiyorlar, nedense hep değişiklik arıyorlar."

"Onun için mi Dünya'da hiçbir şey yetiştirilmiyor Baba Sem," diye sordu Tem.

"Bir bakıma öyle sayılır ama sanırım Dünya üzerinde bir şey yetiştirilmeye pek cesaret edilemeyecek bir yer. O kadar zehirli atık dolu ki, insanlar değil bir şey yetiştirmek, maskesiz bile dolaşamıyorlar," diye cevap verdi Baba Sem. "Aslında Dünya'nın modası iyice geçti ama insanlar bu ultra modern evleri bırakıp gidemedikleri için hâlâ burada oturuyorlar."

"İşin aslına bakarsan Dünyada bir şeyler yetişiyor olsaydı bile fazla fark etmezdi, Tem," dedi çocuğa anne Mel. Hattâ alışveriş yapmak daha da zor olurdu diyebilirim. Ancak uzun mesafeli yerler için dördüncü boyutun kullanılmasına izin veriliyor. Kısa Dünya seyahatleri için normal üç boyutlu yolları kullanmak gerekiyor. Söylendiğine göre insanlar

dünyada yaşadıklarını unutturmamak istiyorlarmış. Benim bir kilo yosun için saniye bile sürmeyecek bir mesafeyi iki saatte gidebileceğimi düşünebiliyor musun. Uf, çok sıkıcı olurdu bu!"

"Mesafe dedin de aklıma geldi," dedi Baba Sem, "yarın Karpat Dağları'nda oturan büyük dedemiz Tata'yı ziyarete gitmemiz gerekiyor. Biliyorsunuz bu yıl yüz seksen beşinci doğum gününü kutlayacağız."

"Yaşasın! Çok sevindim buna çünkü ben Büyük Büyük Babam Tata'yı çok seviyorum," diye bağırdı Tem. "Hem biliyor musun Baba Sem, böylece Milattan sonraki on beş bininci yıl kutlamalarına da orada katılmış olacağız, ne kadar iyi, değil mi!"

"Doğru ya, bunu unutmuşum. Yalnız doğum günü armağanı olarak ona bir zamanlar Dünya'da çıkarılmakta olan lületaşından bir ağızlık götürmeliyiz. Geçen yıl söz vermiştim, anımsayacaksınız."

"O taştan bulmak çok zordur, nasıl başaracaksın bunu?" dedi Anne Mel.

"Türkiyeli bir arkadaşım olan Sül'de varmış, o verecek. Ama epey pahalıya mal oluyor bana. Tonla Titan altını vermem gerekecek. Her neyse yemeğimiz bitti, yarın için hazırlanalım artık. Biliyorsunuz seyahatte üç boyutlu dünya yollarını kullanacağız."

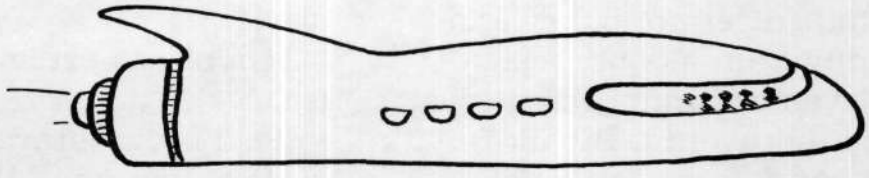

Ertesi gün Sem, Mel ve Tem'den oluşan Eks ailesi, yola çıkmak üzere tüm hazırlıklarını tamamlamışlardı. Hep birlikte hava otomobillerine binip yola koyuldular. Gökdelenler arası trafik her günkü gibi çok yoğundu. Neyse ki, o gün hava oldukça iyi sayılırdı ve siyah sisin yerini açık sayılabilecek gri bir sis almıştı.

Düşündükleri zamandan on

dakika önce Büyük Büyük Baba Tata'nın evine vardılar. Bu ev alışılmışın dışında sadece on katlı alçak bir binaydı. Büyük Büyük Baba Tata geçmişte kazandığı büyük başarılar dolayısıyla böyle bir evde oturabilme hakkını elde etmiş bulunuyordu.

Büyük Büyük Baba onları evinin önünde karşıladı ve pencere yerine, ayrıcalıklı misafirlerine yaptığı gibi evin büyük kapısından hava otomobiline uzattığı manyetik bir köprü ile içeri aldı. Evin içinde diğer normal evlerde olduğunun aksine, sesle işleyen ve hizmet veren eşyalar bulunmuyordu. Büyük Büyük Babanın biraz geri kafalı olduğu hep söylenirdi zaten.

"Evinde büyük bir şöminenin bulunması onun tutucu biri olduğunu gösteriyor," demişti Büyük Baba Tit. Ama ne derlerse desinler, Tem bu evi hep çok sevmişti.

Hele şömineye bayılıyordu. Onun rengârenk alevler çıkararak ve hoş bir kokuyla yanması onu her zaman çekmişti. İşte şimdi de yine aynı güzellikte yanmasını sürdürüyordu. Eve girdikten sonra doğruca şöminenin yanma giden Tem, "Biliyor musun Büyük Büyük Baba, bu şöminenin yanışı bana hep ne güzel bir dünyada yaşadığımızı anımsatıyor. Baksana şu renklere, ancak yüz güneş sistemi ötede rastlanır böylesine."

Büyük Büyük Baba Tata bu söze çok güldü.

"O renkler Dünya'ya ait değil ki torun," dedi, "şöminenin her parçası dış dünyalardan ısmarlama ile yaptırıldı. Alevlere gelince, onlar da Vega alevi."

Tem biraz bozulmuştu bu işe.

"Peki bizim dünyamızın bir şeyi yok mu, mutlaka var olmalı. Evet, evet var, örneğin babamın tonlarca Titan altını verdim dediği ve sana hediye edeceği lületaşı ağızlık. O, on bin yıl önce Dünya'daki bir yerden, Türkiye'den çıkarılıyormuş!"

"Baban bana lületaşı ağızlık mı hediye edecek? Çok sevindim buna. Artık arkadaşlarım Mutu ve Kozo'ya göstereceğim çok kıymetli bir antikam olacak, desenize."

"Sevinmen beni mutlu etti

Büyük Baba, ama Tem'i, boşboğazlık edip önceden verdiği için cezalandırırla--ıyım."

"Mutu ve Kozo'ya haber vermeden önce bunu yapma. Hem bilirim senin cezaların can sıkıcıdır, bu yüzden onu cezalandırmanı yasaklıyorum."

Büyük Büyük Babanın sözleri çok önemli kabul ediliyordu. "Özür dilerim Baba," dedi Tem ve sonra Büyük Büyük Babasına dönerek onun ve arkadaşlarının adlarının neden Mutu, Tata, Kozo gibi dört harfli adlar olduğunu sordu. Oysa Büyük Baba Tit dahil, etrafındaki tüm insanların adları üç harfliydi.

Büyük Büyük Baba, aslan yelesi gibi gür kaşlarını kaldırıp ne cevap vereceğini düşündü. Sonra da,

"Bizim neslimize kadar dört harfli isimler yeterli oluyordu torun," dedi. "Ama bizden sonra insanlar artık o kadar çoğaldılar ki dört harfli adlar elektronik beyinlere fazla yük olmaya başladı, bu yüzden üç harflilere geçildi. Yakında herhalde iki harfliler başlar. İstersen bırakalım şimdi bunları, annenle baban on beş bininci yıl kutlama hazırlıklarını görmek için dördüncü boyuta geçsinler, ben de sana son bulduğum taşları göstereyim. Biliyorsun, arada sırada arkeolojik kazılara katılıyorum."

"Yaşasın," diye bağırdı Tem, "onları görmek için on beş bininci yıl şenliklerinden bile vazgeçebilirim!"

"Haydi Mel," dedi karısına Sem, "anlaşılan artık bizi yanlarında istemiyorlar. Bu kadar iyi anlaşan bir büyük dede ve torun gördüğümü anımsamıyorum. Biz de onların isteğine uyup gidelim bari, belki güzel bir şeyler vardır. Akşama yemekte görüşürüz, hoşçakalın."

Büyük Büyük Baba, Baba Sem ve Anne Mel'i yolcu ettikten sonra elini kaldırdı, arşiv olarak kullandığı odanın kapısını açtı. İkisi birden içeri girdiler. Burası bir yığın küçük kaya ve cam parçalarıyla dolu bir yerdi.

Büyük Büyük Baba Tata, "Tüm bunların hepsi Dünya'dan çıkarıldı," dedi övgüyle, "çoğunu da ben buldum."

"Harika bunlar Büyük Büyük Babacığım," dedi Tem onları büyük bir merak ve

ilgiyle elleyerek.

Büyük Büyük Baba Tata,

"Annenle babanın yanında söylemedim ama çok daha büyük bir keşfim var Torun Tem," dedi. "Onu araştırma yaptığım çölde kuma gömülü olarak buldum. Çıkarmak o kadar zor oldu ki, sorma. Hele yöneticilerden kaçırmak için yapmadığım kalmadı. Farkına varsalar hemen el koyup yok ederlerdi."

Tem daha büyük bir merakla "Sahi mi neymiş o Büyük Büyük Baba, bana da gösterir misin?"

Büyük Büyük Baba Tata, "Evet, ama bunun aramızda bir sır olarak kalmasını istiyorum. Daha ne olduğunu ben de bilmiyorum. Siyah, uzun ve şeffaf şeritlerin sarılı olduğu bir bobin bu. Oldukça ilkel bir maddeden yapılmış. Şeritleri inceledim, üzerlerinde bir takım şekiller görülüyor. Haydi gel onu birlikte çözümleyip ne olduğunu anlamaya çalışalım."

Büyük dede böyle diyerek çok gizli bir yerden çıkardığı bir kutuyu birkaç manyetik işlemden geçirerek açtı, bobini ortaya çıkardı. Bu bir film bobiniydi ama ikisi de böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiş olduklarından ne olduğunu anlayamadıkları bu şeyi dikkatle incelemeye başladılar.

Sonunda Büyük Büyük Baba, "Bunlar resim denen çağlar öncesi şeyler olmalı. Birbirlerine çok benziyorlar. Ne amaçla yapıldığını anlamak istersek MS şifre enerjisini kullanmamız gerekecek."

Tem, "MS şifre enerjisi mi, onun kullanılması yasak değil miydi?" diye sordu.

Büyük Büyük Baba Tata "Yasak olduğunu biliyorum, ama ben çok büyük, sen de çok küçüksün, bu yüzden bizim cezalandırılmamız da yasak. Sem ve Mel'i niçin uzaklaştırdım sanıyorsun? Bu şekilde haber vermedikleri takdirde cezalandırılacakları bir suçtan kurtulmuş oluyorlar."

Böyle söyleyen büyük dede, Dünya'da oturanlara yasaklanmış bulunan gizli enerjiyi kullanmak için odadaki bir takım düğmelere bastı. Bu şekilde ellerindeki bobinin gizemini çözmek ve ne işe yaradığını anlamak üzere beklemeye başladılar. Biraz sonra arşivin duvarında ne

olduklarını anlayamadıkları bazı şekiller görünmeye başladı. İlk önce güneş sistemi üzerinde o güne kadar hiç rastlamadıkları türden yemyeşil bitkiler göründü. Koca gövdeli, dallı budaklı görünüme sahip bu bitkilerin arasında koşan oynayan neşeli insanlar vardı. Büyük dede Ve torun büyülenmiş gibi bu olağanüstü görüntüye bakıyorlardı. Sonra kuşlar çıktı ortaya. İki yanlarındaki kol gibi tüylü çıkıntıları çırparak havada uçan bu yaratıkları şaşkınlıkla izlediler. Ağızları koni biçimindeydi ve bazılarınınki uzun, bazılarınınkiyse kıvrıktı. Ayakları da çok değişikti, tüm vücutları göz alıcı renkte tüylerle kaplıydı. Masmavi bir atmosferde uçuşup duruyorlardı. Tem korku ve hayranlıkla, "Ne bunlar Büyük Büyük Baba?" diye sordu. "Havada kalmak için nasıl bir teknikten yararlanıyorlar?"

Büyük Büyük Baba, "Hiç bilemem torun," dedi şaşkınlıkla. "Bunlar herhalde başka bir gezegenin canlıları. Baksana atmosferleri masmavi, dereler çok berrak ve temiz."

Görüntü birden başka bir şekle dönüştü. Şimdi çeşit çeşit renkte bitkiler görülüyordu.

Tem, "Bunlar Jüpiter seralarında yetiştirilen ve yemeklerde kullandığımız çiçeklere ne kadar benziyor. Ama onlardan çok farklı ve güzeller. Doğrusu ben hiçbirini yemeğe kıyamazdım."

Birden ekranı Tem'in çiçek diye adlandırdığı şeylerden biri kapladı. Bu olağanüstü güzellikte kıpkırmızı bir çiçekti. İç içe birçok yapraktan oluşmuştu. Bu arada ekranın alt kısmında bir yazı belirdi.

Büyük Büyük Baba Tata, "Bu antik zamanlardan kalma bir yazı galiba, latin alfabesi diyorlar buna. Resmi dondurup okumaya çalışayım, bakalım ne diyor," dedi ve büyük bir çabayla yazıyı sökmeye uğraştı.

"Çok ilkel bir yazı bu," diye söylendi, "ama galiba çözdüm onu. Bu resimdeki güzel şeyin adının gül olduğunu yazıyor. Yazının tamamı şöyle: "Gül kadar güzel kokan başka bir çiçek var mıdır acaba?"

Tem, "Gül mü! Ne kadar güzel bir ad. Buralar neresi Büyük Büyük Baba? Bu

1 2 3 4

dünya herhalde çok uzakta bir yerde olmalı. Orada yaşamayı ne kadar isterdim oysa!"

Büyük Büyük Baba, "Haklısın, mutlaka çok uzakta, başka evrenlerde olmalı. Ne Dünya'da, ne de güneşin diğer gezegenlerinde bu kadar güzel bitkiler yetişir çünkü. Dünya bildik bileli zehirli atıkların bulunduğu bir yer. Eğer bitki yetişebiliyor olsaydı insanlar onu bu hale getirirler miydi? Bu kadar güzel bir dünyanın radyoaktif bir çöplük durumuna getirilmesi için insanların deli olması gerek. Resimlerde gördüğümüz güzel dünya mutlaka başka bir evrende olmalı. Anlayamadığım, bu resimlerin bizim dünyamıza nereden ve nasıl geldiği. Yoksa eski insanlar bizden önce böyle uzak evrenlere gidebiliyorlar mıydı? Alttaki yazı ilkel latin alfabesiyle yazılı olduğuna göre birileri o uzak yerlere gitmeyi bizden çok önce başarmış olmalı. Ben zaten hep söylüyordum atalarımızın bizden çok daha üstün insanlar olduğunu."

Tem, "Bu bambaşka, çok güzel bir dünya, Büyük Büyük Babacığım! Ben hep burada yaşamak isterdim. Karar verdim, büyüyünce hava filosuna katılacağım ve atalarımız gibi, gidebileceğim en uzak evrenlere giderek bu dünyayı bulacağım. Bu çiçekler, güller, uçan yaratıklar, mavi bir atmosfer ve yeşil bitkilerin olduğu gizemli ve olağanüstü güzel dünyayı mutlaka ama mutlaka bulacağım. Bundan sonraki yaşamım onu aramakla geçecek."

Büyük Büyük Baba Tata, "Haklısın Tem," dedi, "böyle bir dünya için evren evren dolaşmaya değer doğrusu. Eğer bir gün onu bulursan, beni de yanında götüreceğini umarım. Ama şimdilik bu sırrımızı iyice saklamalıyız. Yöneticiler nedense böyle keşifleri hiç sevmiyorlar. Bunu da ortadan yok etmek için ne mümkünse yapar, böyle bir dünyanın asla var olmadığını söyleyerek bizi akıl karıştırmakla suçlarlar."

Tem, "Ne olursa olsun sen ve ben onun var olduğunu biliyoruz ve hep arayacağız. Gülü bulmak için bir ömür vermeye değer."

Rezervuardaki Kurbağa

Üstün Alsaç

"HARİKA BİR tatil olacak," diye girdi babam içeri. "Hani bizim dairedeki Selahattin var ya, onların Abant'taki bungalovları boşmuş, istersek bu hafta sonu oraya gidebileceğimizi söyledi. Bize anahtar verecek. Düşünebiliyor musunuz, göl kıyısında, ormanlar içinde harika bir hafta sonu tatili. Daha şimdiden sabırsızlanıyorum."

Böyledir babam. Bu gibi şeyler hep heyecanlandırır onu. Bundan sonraki ilk sözü de "Derhal plan yapılsın!" olur.

"Derhal bir plan yapılsın. Herkes bir işin ucundan tutsun, bir an önce hazırlıkları bitirelim."

"Çok güzel bir fikir," diye yanıtladı annem. Babamı hiç yalnız bırakmaz, onun her coşkusunu paylaşır. "Nerminlere de söyleriz, onlar da gelirler, değil mi?"

Teyzemler. Kalabalık olmak her zaman iyidir.

"Tabii, olur. Ben de Muzafferleri düşünmüştüm, hep birlikte çoluk çocuk temiz havada bir hafta sonu geçirelim."

Amcamlar da olacaktı demek. Eh, bu da daha çok çocuk, daha çok eğlence demekti. Hem de bu seferkiler bizdendi, yani hepsi de oğlan!

"Biraz bir şeyler hazırlamak gerekecek," dedi annem. "Orada ne bulacağımız belli olmaz." Her zaman ileriyi düşünür.

"Evet, yiyecek bir şeyler alırız yanımıza, uzunca bir piknik gibi düşünün işte. Bol gıda, temiz hava, yaşasın!.."

"Nerede yatacağız? Hiç olmazsa örtünmek için falan bir şeyler almalı, değil mi?"

"Vallahi her şey varmış orada, hiçbir şey düşünmeyin,

Resimler: Süleyman Şengün

dedi Selahattin. Elektriği, suyu varmış evin. Ne zaman gidersek hazır. Jeneratör çalışınca hem ışıklar yanacak, hem depo dolacak. Ondan sonra keka."

"Göl suyu değildir inşallah."

"Ne münasebet canım, kuyu suyu. Özel olarak kuyu açtırmışlar. Hem üstelik sen bunları kendine hiç dert etme. Gelin bakalım çocuklar, şimdi..."

Babam işbölümü yapmaya başlamıştı bile. Herkese bir görev verildi. Bana da her zamanki gibi arabanın temizlenmesi düştü. Madem başkaları da gelecekmiş, hiç olmazsa derli toplu olsunmuş bizim külüstür. Sanki ben çağırmışım onları.

"Tamam mı, herkes ne yapacağını anladı değil mi? İyi öyleyse, ben kalkıp çocuklara telefon edeyim, hep birlikte gideceğimize göre ayarlasınlar kendilerini. Haydi bakalım, iş başına, harika bir tatil olacak, harika..."

Gene de evdeki hesabın çarşıya uymayan yanları çıktı. Amcamlar başka bir yere söz vermişler, teyzemler de misafir bekliyormuş. Ama ikisi de çocukların gelebileceğini söylemişler. Çok çocuk olması iyiydi ama büyüklerin az olması sorun yaratabilirdi. Büyükler ne kadar çok olurlarsa o kadar kendi aralarında oyalanırlar, çocukları da rahat bırakırlar. Az olurlarsa bizimle uğraşmaya başlarlar. Bu da hiç çekilmez, geri zekâlı gibi davranıp, bunun çocukları eğlendirdiğini düşünürler.

"Eee, nasılsınız bakalım aslanlar?" diye sordu babam sürücü yerinden arkaya bakarak. "Hayatınızdan memnun musunuz ha? Göreceksiniz, harika bir tatil olacak."

Yola çıkmıştık. Babamın söylediklerine kulak asmayın, amcamın oğlanlar, teyzemin kızlar, bir de biz olunca dört oğlan üç kız olmuştuk toplam. Neyse ki biz çoğunluktaydık. Şu kızlar ne işe yararlar hiç anlamam. Boyuna mızıkçılık çıkarıp dururlar, biraz sıkışınca da annelerine şikayete koşarlar. Abimle ben, en küçüğümüz Aslı kız olduğu için biraz sıkılırız ama Allahtan o daha çok küçük olduğu için annemin yanından pek ayrılmaz.

"Çok güzel," diye bağrıştık.

Amcamın oğlanlar da bir ağızdan:

"Çek gizöl," dediler.

Ercan'la Ersin'in kendilerine özgü bir dünyaları vardır. Hepimiz gibi onlar da zaman zaman ağızlarına bir şeyler dolarlar ama bizim tersimize bu onlarda daha uzun sürer, üstelik işe büyükleri de karıştırırlar. Biz eğleniriz ama büyükler çoğu kez bir şey anlamadıklarından kafaları karışıverir. Babam arada sırada bu çocukların zekasından kuşku duyduğunu bile söylemiştir. Şimdiki oyunları da, sözcüklerin içindeki sesli harflerin yerine başkalarını koymaktı. Yani ilkokul yerine, elkikül ya da olkakıl diyebilirler. Çoğu kez anlamsız sözcükler çıkar ortaya ama bildik bir şeyi anımsatan bir ses oluşunca da basardık kahkahayı. Bilince anlaması kolay.

"Efendim,"

"Çok güzel, diyorlar baba."

"Haa, birden anlayamadım da."

Olaysız bir yolculuktan sonra göle geldik. Biraz dolaşıp Selahattin Beylerin evini bulduk. Küçük bir yazlık ev çıktı, ben de babam bungalov mu, bangalov mu her neyse işte onu deyince büyük bir yer sanmıştım. Ama gerçekten ağaçların arasında, gölün de kıyısındaydı. Tam oyun oynanacak yer. Arabadan boşalınca babam:

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. Sormasıyla da her kafadan bir ses çıkması bir oldu.Hepimiz aynı anda susamıştık, karnımız acıkmıştı, çişimiz gelmişti. Annem herkesi hizaya soktuktan sonra:

"Galiba en iyisi önce jeneratörü çalıştırıp depoya su doldurmak," dedi.

Babam bu konularda özel bir beceri sahibidir. Başkaları öyle düşünmese bile, ona göre çalıştıramayacağı bir makine yoktur. Hemen işe koyuldu, biz de peşine takıldık. Her şey iyi gidiyordu ama jeneratöre gelen yakıt borusu üstündeki musluk bir türlü açılmak bilmiyordu.

"Biri bana arabadan papağan anahtarını getirsin çabuk," diye bağırdı yattığı yerden. "Bu boruyu da ne demeye böyle cehennemin bir dibine yapmışlar ki?..."

"Büyrün, popoğon enehteri"

"Haa?"

"Popo..."

"Al baba, papağan anahtarı," diye imdada yetişti abim.

"Tamam, neden oyalandınız o kadar? Kan ter içinde kaldım burada."

"Kin tur?"

"Ter basmış işte canım, haydi Ercan, Ersin, siz de gelin, elimizi yüzümüzü yıkayalım da bakalım annem neler getirmiş yiyecek olarak."

Gerçekten güzel bir tatil olacağa benziyordu. Karnımızı doyurduktan sonra çevreyi keşfe çıktık. Babam getirdiği portatif oturma yerini kurmaya çalışıyordu.

"Şozleng değil oğlum, şezlong, anladın mı? Şeeez-long!"

"Şazlüng?"

"Ersiin, biz gidiyoruz..."

Bütün bir öğleden sonrayı orman içinde koşuşturarak, göl kıyısındaki kurbağaları kovalayarak geçirdik. Kızlar da bu kez her nasılsa bize uydular. Yoksa en ufacık şeyde "küstüm," der giderler. Akşam aç kurtlar gibi sofraya oturduk. Uzun bir süre hapur hupurdan başka ses duyulmadı.

"Elinize sağlık teyzeciğim, her şey çok güzeldi."

Tuğçe'ydi bunları söyleyen, teyzemin küçüğü. Hep böyle yağcılık yapar.

"Çık gazöl."

"Afiyet olsun çocuklar, haydi siz içeri geçin, ben de sofrayı toplayayım."

İyi de, içerde ne yapacaktık? Birden gözümüze ilişti, o köşede duran televizyon değil mi? Ama sevincimiz kursağımızda kaldı, ne yaptıysak aletten çıt çıkmıyordu.

"Tolavazyin, şey televizyon çalışmıyor galiba," dedi babam. "Benim de dilimi

bozdunuz. Neyse, zararı yok, ben de size kitap okurum."

Olamaz, babamın kitap okumasına on dakikadan çok kimse dayanamamıştır şimdiye kadar, o da gündüz gözüyle. Böyle bir günden sonra hepten olanaksızdı onu uzun süre dinlemek.

"Anlaşıldı, sizler iyice yorulmuşsunuz. Baksanıza hepiniz uyuklamaya başladınız bile. Haydi gidip yatın bari artık."

Gerçekten de en iyisi oydu. Kısa bir gidiş gelişten sonra herkes yatağına girdi. Kızlar bir odada yatıyordu, biz bir odada. Annem iki şilte de yere sermişti. El yüz yıkayıp diş fırçalamak uykumu açmıştı. Anlaşılan hepimiz öyleydik.

"Kapılar açık kalsın," diye seslendi babam. "Sesinizi duyalım."

Bir süre fısıldaşmalar ve kikirdeşmeler sürdü. Ortalık biraz yatışınca, o zamana kadar duymadığımız bir ses geldi kulağımıza. Banyodan geliyordu sanki. Boraaak!.. Boraaak!.. gibi bir şey.

"Nedir bu ses?"

"Hartluk ilmesin?"

"Yok canım, ne hortlağı, bu ıssız yerde hortlak falan olmaz."

"Teyzeee, ben korkuyorum."

Gene bu kızlar. Neyse, annem gelip onları yatıştırdı. Babam da banyoya baktı.

"Rezervuardan çıkıyor," dedi. "Yani sifondan. Anlaşılan depodan gelen boru hava yapıyor, o da dışarı çıkarken böyle gürültü ediyor. Önemli bir şey değil, takmayın kafanıza, uyumaya bakın." Ersin:

"Naymuş, naymuş?" diye sorunca ben de:

"Bir şey değilmiş canım, rezervuara kurbağa kaçmış," deyince hepimiz kahkahaları koyuverdik.

"Allah rahatlık versin çocuklar."

"İyi geceler."

"Ayu gocalur.."

"Boraaak!.."

Sabaha kadar deliksiz uyumuşuz. Ertesi gün kahvaltıdan sonra babam Selahattin Bey'den aldığı haritayı çıkardı.

"Bugün," dedi. "Ormanda yürüyüşe çıkıyoruz. Herkes yanına ne gerekiyorsa alsın, öğleye kadar dönmeyeceğiz."

Ben çakım yanımda mı diye baktım. Annem babama su şişesini çantaya koyup

koymadığını sordu. Kızlar uzun uzun saçlarını taradılar. Ercan'la Ersin bir köşede fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Bir ara, "Bıraaak.." diye bir ses çıktı, arkasından da bir çığlık.

"Sizi terbiyesizler, utanmıyor musunuz kardeşimi korkutmaya? Şimdi gösteririm ben size..."

Bu da Tuğba'ydı. Ercan'la Ersin gülerek kaçıyorlardı.

"Haydi çocuklar, bırakın birbirinizle uğraşmayı da bir an önce gidelim."

Babam önde yola koyulduk. Ormanın içinde yürümek gerçekten çok güzeldi. Kimi zaman yalnız ayaklarımızın çıkardığı sesi duyuyorduk, kimi zaman da kuşların cıvıltısı bizim gürültümüzü bile bastırıyordu. Büyük kentte yaşadığımız yere, tıkış tıkış otomobillerin dolduğu bahçelere ya da gidip gelen taşıtlar arasında top oynamaya çalıştığımız sokaklara benzemiyordu hiç. Burası çok daha güzeldi.

"Şu kuş yuvasına bakın," diye gösterdi babam.

"Nerede, nerede?"

"İşte bak, şurada, karşıdaki yüksek ağacın üstünde."

"Gerçekten. Ne kadar büyük bir yuva bu böyle."

"Belki de kartal yuvasıdır."

"Yok, kartallar ağaçta yuva yapmazlar, onlar dağların üstünde kurar yuvalarını. Ama bu da bir yırtıcı kuşun yuvası olabilir, bir doğan, belki de bir atmaca."

"Enişteciğim, içinde yavrular da var mıdır?"

"Kim bilir, belki vardır. Ben küçükken dedemin çiftliğinde böyle bir kuş yuvasına tırmanmıştım. İçi boş sanıyordum ama birden anne kuş gelip bana saldırmıştı."

"Vav, hoyrat boşuy.."

"Haydi bakalım, hayvanları ürkütmeden yürümeye devam.."

Öğleden sonra eve dönünce babam kayıkla gölde gezmeyi önerdi. Biz de yüzelim, diye tutturduk. Annem ikisine de

karşı çıktı. Yok efendim neymiş, tehlikeli iş yapmaya gerek yokmuş. Ne var ki bunda? Kendi yüzme bilmiyor diye bizi de bırakmaz. Kayık da kıyıya çekilmiş, bizim göle indirmemize olanak yok. Ama ateş yakmamıza ses çıkarmadı. Ercan'la Ersin yaptıkları oltaları suya sallandırdılarsa da bir şey yakalayamadılar. Buna karşılık annem kilerde bulduğu patatesleri külde pişirdi, öyle nefis oldular ki, sormayın.

Babam ne yapmış etmiş, evdeki televizyonda bir görüntü yakalamıştı. Ama arada bir kayıyor ve ekranı gene karıncalar savaşı kaplıyordu. Hiçbirimizde onu izleyecek hal kalmamıştı. Annem:

"Hadi bakalım artık yatılsın," dedi. "Allah rahatlık versin çocuklar." Hep bir ağızdan:

"Size deee," diye yanıt verdik. Ercan'la Ersin'den:

"Uyu göcelir," gibi bir ses çıktı. Rezervuardaki kurbağa da:

"Boraaak!.." diye borakladı.

Ertesi sabah dönüş hazırlıklarına geçildi. Annem sıkı sıkıya bütün çöpleri toplattı. Hatta bize ait olmayanları bile naylon torbalara koyduk. Babam:

"Evet," diyordu, "Çevreyi kirletip doğayı bozmamalıyız. Bir yeri nasıl bulmak istiyorsak öyle bırakmalıyız."

Evi de düzene soktuk. Babam jeneratörü kapattı.

"Mutfağın iç kapısını açık bırakayım mı?" diye seslendi anneme.

"Boraaak!.."

"Efendiiim?"

"Bırak, bırak. Yalnız dış kapıyı kilitle yeter."

"Evet çocuklar, horika... şey, hariko... aay, harika bir tatil olmadı mı?"

"Oldu," dedik.

"Şohasir.." diye karşılık verdi amcamın oğlanlar. Abim:

"Rezervuardaki kurbağa ne olacak peki?" diye sordu. "Keşke onu da alsaydık yanımıza." Annem büyük bir ciddiyetle:

"Bü keder yeremezlik yotuşur," dedi. "O da burada kalsın. Nasıl olsa kendi başının çaresine bakar, bir daha geldiğimizde büyüyüp büyümediğini görürüz. Haydi, yolumuz açık olsun."

Gerçekten harika bir hafta sonu olmuştu.

Fındıkfaresi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

KEMAN ÇALAN KEDİ

Pınar Alsaç

ÇOK uzun zaman önce bir kedi vardı. Bu kedi keman çalmayı çok severdi ama bir kemanı yoktu. Bir kemanı olsun istiyordu ve bunun için para biriktiriyordu. Bir yandan para biriktirirken, bir yandan da kendine bir keman yapıyordu. Sonunda yapmakta olduğu keman bitti. Bizim kedi çok sevinçliydi. Bu kemanın çevresi tahtadan, telleri bıyıktandı. Bıyıkları gerince çıkan ses ise biraz kötüydü. Öyle ki bir fareyi bile deliğinden çıkarabilirdi. Ve çıkardı da. Cesur ve minik bir fare "Ne biçim müzik bu" diyerek deliğinden çıktı. Nasıl keman çalınacağını kediye bir güzel öğretti.Kediye keman alabilmesi için biraz borç para da verdi. Kedi farenin yardımıyla kendine güzel bir keman aldı. Kemanı fareden öğrendiği gibi güzelce çaldı. Ve mutlu son: Bizim kedi "Kemancılar Orkestrası" diye bir orkestra kurdu. Fareyi baş yardımcı seçti ve dünyalar güzeli bir kediyle evlenip mutlu mesut yaşadı.

SAVAŞA KARŞIYIZ

Niçin barış değil savaş?
Niçin dostluk değil de savaş?
Biz savaşa karşıyız arkadaş.
Savaş olmasa ne olur?
Sadece insanlarımız ölmekten kurtulur.
Herkes savaşa karşı olsa,
Savaşlar olmasa,
Ne kaybederiz biz?
Düşmanlıktan başka...

Nilsu Yürür

HAYVANLAR

Ben bazen bir balık olurum
Bazen de bir kuş
Yırtıcı bir hayvandır aslan
Yerlerde sürünür solucan
Ne sevimlidir maymun
Beneklidir kaplan
Biz bütün hayvanlar uyum içinde yaşarız
Birimiz kaybolsak bozulur düzenimiz.

Özlem Yalçın

UÇAN BALON VE HAYALLERİM

SEVİMLİ iki kardeş ılık bir ilkbahar günü evlerinin penceresinden sokağa bakıp gülüşüyorlardı. Sokakta bir eliyle annesinin elini, diğer eliyle de balonunu tutan bir çocuk gördüler. Büyük olanı, "Ne güzel rengârenk bir balon" dedi. Küçük olanı afacan bir şekilde, "Keşke bizim de olsaydı" diyerek iç geçirdi. Tam o sıra balon küçük çocuğun elinden kurtulup uçuverdi. Çocuk üzüntüyle baktı ve kardeşlerin duyamadığı bir şeyler söyledi annesine.

Camdaki kardeşler de şaşırdılar, balonun arkasından bakakaldılar. Büyük olanı, "Var mısın iddiaya bu balon aya kadar gidebilir" dedi. Küçük olanı ise, "belki de yıldızlara gider" dedi. Büyük olanı hemen hayallere dalarak, uçan balonun ucuna yapıştı ve uçarak balonla birlikte aya kadar gitti. Orada birçok rengârenk balon gördü. O kadar çoktu ki dünyadan uçan tüm balonlar buraya gelmişler ve ayın üstünü bir panayır gibi süslemişlerdi. Yeni bir balonun aralarına katılmasından çok mutlu oldular. Çevre tertemiz, sakin, mutluluk ve huzur doluydu. Bazı balonlar yemyeşil bahçelerde renkli çiçeklerin arasında dans ediyorlardı. Bazıları sırt çantalarını almış okula gidiyorlardı. Bazıları parkta satılan tertemiz pastalardan, içeceklerden satın alıyorlardı. Orada hiç yasak yoktu. Tüm balonlar, "Keşke bizleri uçuran çocuklar da senin gibi buraya gelselerdi." dediler, Büyük kardeşe.

Güneş Özcan

Büyük kardeş balonlarla dans etti, oyunlar oynadı, çiçekli yemyeşil yollarda yürüdü. Orada trafik yoktu, hava kirliliği yoktu. Etrafta minicik dahi bir çöp yoktu. Büyük kardeş, "Keşke benim yaşadığım dünya da böyle olsaydı" diye geçirdi içinden. Balonlar el ele tutuşmuş etrafında sevgi ile dans ediyorlardı. Öylece mutluluk içinde, hayalleriyle başbaşayken karşı sokaktan büyük bir gürültüyle, etrafa pis kokular yayarak bir kamyon geçti. Hayallerinden uzaklaşıverdi birdenbire. Hayalleri bir balon gibi sönmüştü. Bundan sonra balonu uçan arkadaşlarına üzülmemelerini, hayalleriyle balonlarının peşinden istedikleri bir yere gidip balonlarıyla orada mutlu olmalarını, isterlerse balonlarıyla aya, yıldızlara gidebileceklerini söylemeye karar verdi.

BAHÇE CÜCELERİ VE TAHTA KÖPRÜ

O GÜN bahçe cüceleri çok telaşlıydılar. Çünkü yüzyıllardır var olan tahta köprü yıkılmıştı. Herkes telaş içindeydi. Sonunda Bilge Cüce'ye gitmeye karar verdiler. Bilge Cüce onlara tahta köprüyü onarmalarını söyledi. Bu, daha önce hiç akıllarına gelmemişti.

İyi ama köprüyü nasıl onaracaklardı? Hiç aletleri yoktu. Bunu üzerine Bilge Cüce onlara, "Gidip insanlardan alsanıza ihtiyaç duyduğunuz aletleri," dedi. Herkeste yeni bir telaş başladı. Bilge Cüce, "Susar mısınız, biraz" dedi. "Ben insanlara nasıl gidileceğini biliyorum. Bu hiç zor değil. İnsanların o kocaman kapılarının altından Mozız'ı geçiririz, olur biter." Ah, tabii ya! Mozız küçükken zayıflatma şurubunun içine düşmüştü, bu yüzden de zayıfın zayıfıydı. Ama herkesi de kendisi gibi zayıf sanırdı. Onun için hiçbir şey değişmemişti.

Maya Beyhan

Bilge Cüce Mozız'ı yanına çağırdı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Evet, Mozız insanların o kocaman kapılarının altından geçip o kocaman aletlerini getirecekti. İşte sorun da burdaydı. Mozız insanların o kocaman aletlerini nasıl taşıyacaktı? O zayıfın zayıfıydı. Bilge Cüce buna da bir çare buldu. Mozız'dan sonra devreye Kılok girecekti. O da küçükken şişmanlatma şurubunun içine düşmüştü. Şişmanın şişmanı bir bahçe cücesiydi Kılok. Mozız hemen işe koyuldu. Uçan gemisiyle bahçeyi geçti. İnsanların kocaman kapılarının yanına geldi. Kolayca kapı altından geçip içerden kapıyı açtı. Kılok da içeri girdi. İnsanların kocaman aletlerini bir parmağıyla kolayca taşıdı. Bilge Cüce de yeni icadı olan "aletleri zayıflatma şurubu" nu kocaman aletlerin üstüne döktü. Aletler bir anda küçüldüler. Bahçe Cüceleri bu aletlerle tahta köprülerini kolayca onardılar. Artık eskisi gibi mutluydular.

Sıra aletleri yerine götürmeye gelmişti. Kılok aletleri kolayca taşıdı. Mozız kocaman kapının altından geçip içerden kapıyı açtı ve Kılok girip aletleri eski yerine koydu.

Kimbilir, tahta köprü yüzyılllar sonra belki yine yıkılacaktır. Yıkılsın varsın. O zaman Bahçe Cüceleri de sesleniverirler: "Mozız! Kılok!

Cikcik Postası

BEN BİR BAHÇIVAN!...

Dünya ağacımız olsun,
Her çiçek bir ülke,
Her yaprak bir çocuk.

Yaşam bahçemiz olsun,
Her ağaç bir umut,
Her kelebek güzellik.

Gökyüzü gözlerim olsun,
Güneş çok parlak,
Her kuş özgür.

Ben bahçıvan olayım,
Ellerim bereket,
Yüreğim yağmur.

Ve bahçem,
Ağacım,
Güneşim,
Ve ben
Ellerim,
Yüreğim;
Ve yaşam, umut, güzellik;
Ve özgürlük, mutluluk,
Ve ben bir bahçıvan,
Sevgiyle ağacını sulayan!

Ve siz Kırmızıfare,
Çiçek olup açılan,
Çocuk olup oynayan,
Güneş olup ışıyan,
Sevgi olup dağılan,
Ve dergi olup okunan

Elif Fidan Acar

Değerli KIRMIZIFARE yayın ekibi;

Şu ana kadar yayınladığınız yedi sayıyı büyük bir zevk ile okudum. Anlatımlarınız çok ilgi çekici, çok güzel ve çok zevkli. Ben KIRMIZIFARE'nin bütün sayılarını çok güzel buluyorum. Yurdumuzda ilk defa çocuklar için bir edebiyat dergisi yayınlanmasından çok mutluyum. Böyle yayınların devamını dilerim. Ben orta okul ikinci sınıfa gitmekteyim. Aynı zamanda Türkçe dersinde zorluk çekmekteyim. Şu ana kadar yayınladığınız dergiler benim seviyemin çok altında kalıyor. Acaba benim ve benden büyüklerin seviyesinde yayınlarınız var mı? Eğer varsa seve seve üye olmaya hazırım.

Hep birlikte edebiyat dolu günlere...!

Saygılarımla,

Aykut Süzen

Sevgili Aykut,
Kırmızıfare'mizin tanıttığı kitapları izlemelisin. Ayrıca, hazırlıklarını sürdüren MAVİBULUT KİTAP KULÜBÜ bu konudaki sorunları çözmeyi amaçlıyor.
Sevgiyle.

Sevgili Fatih Ağabey;

Ben, dağıtmakta olduğunuz "Dünya Sevgiyle Yaşar" isimli hikâye kitabında bulunan öyküm ile, IBM tarafından düzenlenen çevre konulu öykü yarışması birincisi Neva Öztulga...

Büyük bir zevkle okuduğum derginize 1993 aboneliğimi yenilediğim için çok mutluyum. Ben, çeşitli öykülerin yanında şiir yazmayı da çok seviyorum. İki şiirimle Cikcik Postası'na konuk olabilirsem çok sevineceğim.

Sevgi ve saygılarımla,

Sevgili Neva,
Şiirlerin 16. sayıda.
Sevgiler.

Onu Seviyorum...

Fatih Erdoğan

Saat dokuz buçuğa geliyor. Sokağa çıkmak üzereyim. Babam hiçbir şey söylemiyor. Akşamları sokağa çıkmamı onaylayıp onaylamadığını anlayamıyorum, ama annemin, "Geç kalma," diye seslendiğini o da duyuyor ya, rahatlıyorum.

Grubumuz var. Aydan'ların evinin bahçe duvarının dibinde toplanıyoruz. Kimimiz duvarın üstüne oturuyoruz, kimimiz yere. Konuşuyoruz, daha çok da gülüyoruz. Her şeye gülüyoruz.

Bahçenin bu bölümüne çok az ışık geliyor. Birbirimizin yüzünü görmüyoruz. Meltem'in gözlük camları parlıyor yalnızca, başını kahkahalarıyla geriye attıkça. Aydan'ın yaşı bizden büyük. Semih'in de. Aydan'la Semih konuşurlarken hep birbirlerine bakıyorlar. Galiba birbirlerinden hoşlanıyorlar. Bizse hep o ikisine bakıyoruz. Çünkü Aydan da Semih de çok güzel konuşuyorlar. Onları dinlemek hoşumuza gidiyor. Ben de Semih gibi olmak istiyorum. Meltem'in bana da, Semih'e baktığı gibi hayranlıkla bakmasını istiyorum.

Meltem'e bakıyorum. Gözlüklerinin ardından gözlerinin nereye baktığını anlamak çok zor, ama yüzü bana dönük. Bana baktığını düşünmek hoşuma gidiyor. Ben de ona bakıyorum. Nasıl olsa o da benim kendisine baktığımı göremiyor. Gözgözeymişiz gibi ürperiyorüm. Gündüz olsa? Gündüz olsa bakamam. Yolda görünce bile yolumu değiştiriyorum.

Birden Aydan'ın elinde bir şey beliriyor. Sigara paketi. Semih'e uzatıyor. Hepimiz ilk defa görüyoruz Aydan'ın elinde sigarayı. Semih, "O ne?" diyor. "Yaksana," diyor Aydan. Semih'e bakıyoruz hepimiz. Semih elini uzatıp bir sigara alıyor. Aydan'dan geri kalmak istemiyor Semih. Canım sıkılıyor, çünkü sigaranın yemek sonrası birlikteliklerimizi sona erdirmesinden korkuyorum. Ayrıca, ya bana da verirlerse, diye de korkuyorum. Çünkü Meltem'in, sigara içemediğimi görmesini istemiyorum. Birden bir mucize! Meltem'i annesi çağırıyor. Aydan'la Semih sigaralarını gizliyorlar. Meltem yerinden kalkıyor. "Benimle gelsene, yalnız gitmeye korkuyorum," diyor bana. Kalbim!.. Daha önce hiç korkmazdı. Yürüyoruz. Eve yaklaşırken duruyor Meltem. "Sen sigara içiyor musun?" diye soruveriyor. Saklanacak gizlenecek bir yer? Şaşkınım. Ne demeliyim? Annesi bir daha sesleniyor. "Geliyorum!" diyor Meltem. Koşmaya başlıyor sonra. Kurtuldum? Hayır, duruyor yine. Bana bakıyor. Titriyorum, gözlerim kararıyor. "Ne olur sen içme," diyor bana.

Onu seviyorum...

Kirli Kasabanın Mor Cadısı

Eda Pelin Yavuz

Resim: *Derya Kalınkaş*

İLK KEZ bir bahar günü geldiğim bu yer, eski bir kasabaydı. Binaların yapısından, ağaçların kalın gövdelerinden, gür yapraklarından kolayca anlayabilirdiniz bunu. Şöyle böyle, yüz yıllık bir geçmişi olmalıydı. Bir zamanlar, kasabanın girişindeki levhada "GÜZEL KASABA" yazarmış. Ama artık levha falan yok. Kim kime dum duma... O zamanlar, herkes birbirini tanırmış bu kasabada. Kadınlar, erkekler, gençler... Herkes dostmuş. Güzelmiş. Ayakkabıların üzerinde bir tek toz tanesi görülmezmiş. Yollar pırıl pırıl, kasabalıların gözleri pırıl pırıl! Birbirlerini sevgiyle selamlayarak başlarlarmış güne. Gün boyu da çalışırlarmış. Öylesine severek yaparlarmış ki işlerini, her şey neredeyse kusursuz üretilirmiş bu kasabada. Kasabanın gazetesinden tutun da, oyuncakçının çocuklar için diktiği küçük ayılara kadar...

Gün boyu çalışan kasabalılar, akşam oldu mu, işlerini iyi yapmanın huzuruyla dönerlermiş evlerine. O zamanlar, kasabada dolaşanlar, çiçek kokuları duyarlarmış. Yaşlıların kırışıkları artmaz, küçük çocuklar kolay kolay hastalanmazlarmış. Öyle mutlu bir yermiş işte. Bunun için de, eski kitaplarda, haritalarda "GÜZEL KASABA" diye geçiyor buranın adı. Ben de o kitapları okuyup geldim kasabaya. Bu anlattıklarım da, kitaplardan aklımda kalanlar. Bana sorarsanız artık güzel müzel değil burası. Dense dense "KİRLİ KASABA" denebilir. Binalar güzel, ağaçlar yeşil, ama hepsi suskun. Başları eğik. Belli ki, anılarının güzelliği ile ayaktalar.

Kirli Kasaba'ya girdiğiniz zaman, ilk gördüğünüz, erkeklerin kalın bıyıkları, ütüsüz pantolonları, yağlı saçları ve tozlu ayakkabıları.

Kadınlar kaba saba. Gürültülü kahkahalar atarak, dağınık saçlarını sağa sola savurarak dolaşıyorlar. Hepsi de sigara içiyor. Yollar, yemek artıkları, sigara izmaritleri ve kağıt parçalarıyla dolu. Hele konuştular mı! Ne dediklerini anlamaya olanak yok. Dillerini doğru dürüst konuşmayı çoktan unutmuşlar. Çocuklar da büyükler gibi; yoktan yere birbirleriyle kavga ediyorlar, birbirlerinin canını yakıyorlar. O güzel binaların içinde, güzel bir şey bırakmamış bu insanlar. Burnunu karıştıranlar, yerlere tükürenler... Hepsi de tembel. İş yapmamak için, evlerinden çıkmayanlar bile var. Ama çok para kazanmak istiyorlar. Bunun için de birbirlerine yapmayacakları kötülük yok!

Çok korkunç anlatıyorum galiba. Şimdi diyeceksiniz ki, "Hiç mi iyi insan, çalışkan insan kalmamış bu kasabada?" Var tabii. Üç-beş kişi. Küçük, soğuk odalarda yaşıyorlar. Birbirlerine eski güzel günleri anlatarak ısınıyor bu insanlar. Sokağa çıktılar mı, kasabalarının nasıl çirkinleştiğini görmemek için, hızlı hızlı yürüyor, başlarını yerden kaldırmıyorlar. Ama küçük odalarına kavuşunca, gözlerinin içi gülüyor. Çaylar demleniyor yeniden, eski kitaplar karıştırılıyor. Kadınlar, erkekler, hepsi temiz, hepsi bilgili. Ama azlar işte, çok azlar. Bu kasabada da hiç mutlu değiller. Kara kara düşünüyorlar geleceği!.. Gençleri, ağaçları, güzel binaları korumak istiyorlar.

Ama korkuyorlar, çok korkuyorlar Mor Cadı'dan!

Mor Cadı kim mi! Onu ben de merak ediyordum. Kasabada kaldığım birkaç gün içinde tanıdım. Tanımasaydım keşke... Çünkü şimdiye kadar gördüğüm, en sevgisiz kadın. Hani şu masallarda anlatılan, kötü kalpli cadılara benziyor. Odası, kasabanın meydanında. Karanlık bir yer. Hep orada oturuyor. Kasabanın en kaba kadınları, en çok para kazanan erkekleri, hep onun arkadaşı. Sadece onlarla görüşüyor. Genellikle yalnız. Odasında sayısız telefonu var. Bu telefonlarla, dünyanın diğer ülkelerindeki ve gökyüzündeki cadılarla konuştuğu söyleniyor. Ona "Mor Cadı" diyorlar. Çünkü bütün giysileri mor. Yüzü de, aklından geçen fena düşünceler yüzünden morarmış, kirli görünüyor. Dudakları, gözlerinin altı mosmor. Yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Kasabanın sokaklarında dolaşmaya başladı mı, küçük çocuklar ve gençler topuklarının sesini duyup kaçışıyorlar. Bir de, az önce anlattığım, eski, iyi insanlar. O, dudaklarında kirli bir gülümsemeyle, hepsine tepeden bakıyor. Sigarasından bir nefes alıp, dumana boğuyor bütün kasabayı... Sonra yine odasına giriyor. Kapısını kapatıyor. Söylendiğine göre, onun odasına güneş ışığı bile giremezmiş. Odasında bütün gün çalışıyor. Mor kalemiyle, mor kağıtlarına notlar alıyor. Kasabaya daha çok insan, onu seven, eski günleri bilmeyen daha çok insan çağırmak için, mektuplar gönderiyor oraya buraya.

Kasabaya geldiğim günlerde, beni de fark etti. Hem de hemen! "Neden?" diyeceksiniz. Çünkü ben buraya yürüyerek gelmiştim. Yanaklarım al aldı. Pembe bir elbisem, mavi bağcıklı ayakkabılarım vardı. Sokaklarda dolaşırken karşılaştık. Gözlerindeki o şeytansı bakışı hiç unutmam. İğrenç bir yaratık görmüş gibi baktı bana. Hemen yolunu değiştirdi. Ama gördüm, mor kalemini çıkarmış, bir şeyler yazıyordu elindeki kağıda. Hiç aldırmadım. Sonra yaşlı bir adama rastladım. O anlattı bana Mor Cadı'nın öyküsünü: Birdenbire gelmiş bu kadın. Havanın karanlık olduğu bir

gün inmiş gökyüzünden. Yine böyle mor giysiler içinde. Geldiği gün, savaş açmış iyi insanlara. Yazdığı mektuplarla arkadaşlarını da çağırmış. Böcekler gibi kaplamışlar, birkaç ay içinde kasabayı. Onlar gelince, yavaş yavaş değişmiş her şey. Eskilerin çoğu, çareyi kaçmakta bulmuş. Kaçmayanlar, çocuklarını ve kitaplarını alıp, küçük odalara kapanmışlar. Mor Cadı geldikten sonra, günden güne kirlenmiş kasaba. Saygı, sevgi, bilgi unutulmuş. Kimse kimseyi düşünmez olmuş. Herkes birbirine benzemiş zamanla. Kadınlar, erkekler, okumadan, düşünmeden, pislik içinde yaşamaya başlamışlar. Mor Cadı, çok sevinmiş olanlara. Saçlarını uzatmış. Kazandığı paralarla, yeni yeni mor giysiler diktirmiş kendine. Söylendiğine göre, aslında gülümsemeyi bilmeyen bu kadın, kirli sokakları gördüğü zaman, dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey dolaşırmış. Bütün bunları o yaşlı adam anlattı bana.

Görünüşe bakılırsa, burada kalmam olanaksızdı. Mor Cadı, çoktan yazmıştı adımı, mor kaplı defterine. Gitmem gerekiyordu. Ama o kasabanın eski günlerini düşündüm. Sokaklarında çocukların oynadıkları, kitaplıklarında insanların okudukları, arı gibi çalıştıkları günleri. Beni konuk eden yaşlı adamın gözlerindeki mutsuzluğu gördüm. İçim acıdı birden. Yok, böyle olmaz! Burada da bebekler doğuyor, gençler yetişiyor. Bu Mor Cadı gitmeli buralardan. Yeniden güzelleşmeli Kirli Kasaba. Ne yaptım, dersiniz?

Oturdum, bütün dünyadaki iyi insanlara mektuplar yazmaya başladım. Yardım istedim onlardan. Kasabaya güzel kitaplar, çiçek tohumları, temizlik malzemeleri, rengârenk kalemler, yünler, kumaşlar, ayakkabılar göndermelerini istedim. Mor Cadı öyle karanlık bir kadın ki, güzel renklerden, güzel kitaplardan, ışıktan, dostluktan korkar kaçar, diye düşünüyorum.

Anlayacağınız hâlâ buradayım. Mor Cadı'dan kasabayı kurtarana kadar da kalmaya ve çalışmaya kararlıyım. Sizi de çağırıyorum! En güzel kitaplarınızı alıp gelir misiniz?

Kaybolan Çoraplar

Leo Buscaglia
Türkçesi: *Belkıs Çorakçı*

9 Numaralı Otobüsle Cennete Bir Sevgi Yolculuğu adlı kitaptan alınmıştır. (İnkılâp Kitabevi, 1986)

HAYALETLERE, hortlaklara esrarengiz fantomlara asla inanmadığımı iddia edebilecek biri değilim. Hattâ itiraf etmem gerekir ki, evimdeki bazı olayların mantıkla açıklanmasına hiç olanak yok. Hep süregelen bu tür esrarlardan biri, çoraplarımın nereye kaybolduğudur. Hiçbir çiftin ikisini birden bulamam. Durmadan yeni çorap almak zorunda kalırım. İlk yıkamadan sonra, ortadan kaybolur giderler.

Çift olarak da gitmezler. Öyle olsa, o kadar sinirlenmeyeceğim. Esas kötüsü, elimde bir tek yeşil, bir tek mavi, bir tek siyah çorap kalması. Koskoca bir torba dolusu çorap tekleri saklarım. Onları hiç atmam. Günün birinde kaybolan tek çoraplar yine esrarengiz biçimde ortaya çıkar diye beklerim. Ama bugüne kadar öyle bir şey olmadı.

Herhalde yürüyüp gidiyor olamaz bu çoraplar. Yoksa olabilir mi? Çorapların çamaşır makinesine çift çift girişini, ama sonra kayboluşunu göre göre biraz nörotik bir hale geldim. Makinenin içini muayene edip dişleri var mı diye aradım, delikleri, gizli kapakları, çoraplarımı çekip yutan görünmez boruları var mı diye baktım. Ama yok! Ne çamaşır makinesinde var, ne de kurutma makinesinde. Bana inanmıyorsanız kendi makinenize bakın. Ben bu konunun da, hayatın o çaresizliklerinden biri olduğuna inanmaya başladım. Bence çamaşırın yıkandığı yerde bir hayalet var, çalkalama programının bitmesini bekleyip duruyor.

Çorap teklerinin kaybolması kadar esrarengiz bir diğer şey de, dolaplarda askılar belirmesi. Benim evimde yüzlercesi var... Nereden geliyorlar, bilemiyorum. Ömrümde tel askı satın aldığımı hatırlamam. Kaç tanesini temizleyiciye iade ederim, çöpe atarım, sağa sola veririm, yine de dolaplar

onlarla dolu olur. Benim seçimimle olacak olsa, çorapların belirip askıların kaybolmasını tercih ederim.

Evdeki esrarengiz olaylar deyince aklıma geldi... Nasıl oluyor da bisküviler ben yemediğim halde yok oluyor? Hele de çikolatalı-fmdıklı olanları? Bisküvi kavanozunu dünyanın parasını harcayarak dolduruyorum. (Bilmem farkında mısınız ama, bazı dükkânlarda bisküvi artık kiloyla değil, gramla satılıyor!)

Hele hafta sonlarında, her zamandan hızlı tükeniyorlar. Kendim yemediğimden eminim. Günde kendime bir ya da iki bisküvi hakkı tanırım. Evdeki hiç kimse, hattâ çikolatayı o kadar çok seven kedim bile suçu üstüne almak istemiyor. Ama yine de, canım ne zaman bisküvi isteyecek olsa, o bisküvi hayaleti oraya benden önce gitmiş oluyor.

Bisküviden vazgeçmeye çalıştım ama, aradan biraz zaman geçince keyfim kaçıyor. Bu yüzden, kavanozu dolu tutup, kendime az yeme hakkı tanıyorum.

Bazı erzakın da bisküviler gibi yok olduğu kanısındayım. Yemek pişirmeyi, gurmet yemekleri yaratmayı çok sevmekle birlikte, tam ihtiyacım olan maddenin her zaman eksik olmasını nasıl açıklayabileceğimi bilemiyorum. Vanilya nereye gitmiş? Ya curry? Kimyon? Kekik? Bütün bunları dev kutular, şişeler içinde alırım ben. Mutfağımın bir duvarı boydan boya egzotik otlar ve baharatla doludur... Ama benim aradığım nerede?

Bir zamanlar, bu esrarengiz olaylar yalnızca bana oluyor sanırdım. Ama cesareti ele alıp bu konularda konuşmaya başladıktan sonra, pek çok insanın başına benzer şeylerin geldiğini görüyorum. Bir arkadaşım var, habire çamaşır kaybediyor. Bir diğeri şampuan tutamıyor evinde. Yine bir başkası, temizleyiciye, ütücüye hiçbir şey yollamadığı halde, evinde biriken askılar öyle çok ki, onları ister dekorasyon, ister sırt kaşıyıcısı... ne bileyim... aklına ne geliyorsa, yüzlerce iş için kullanabilir.

Acaba kaybolan yeşil çorabım, bir başkasının çamaşırları arasında mı ortaya çıkacak, diye

düşünmüşümdür. Sonra bir gariplik daha var. Komşunun evinde vanilya hiç bitmiyor?

Sanırım pek çok insan, biraz eksantrik olmakla birlikte, genelde mantıklı bir kimse olduğum görüşünde birleşecektir. Bütün bu olayların iyi bir açıklaması olduğundan eminim. Ne var ki, ben henüz bulmuş değilim o açıklamayı. Bu yüzden de, esrarengiz olaylar sürüp gidiyor.

Bu arada, çorap sorununun Amerika Birleşik Devletleri'nde bir salgın hastalık gibi yayılmaya başladığını da öğrendim. Bu konuda ben yalnız değilim. Dostlarım, akrabalarım, kadınlı erkekli, ülkenin her yanında yaşayan tanıdıklarım bana yararlı öneriler sundular.

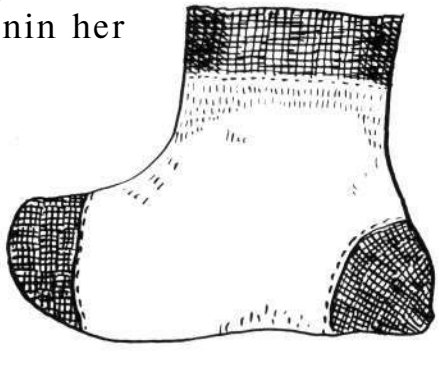

Hepsi pratik insanlardı. Çorap çiftlerini toplu iğneyle, tel zımbayla, ya da iplikle birbirlerine tutturmamı önerdiler. Hattâ bu iş için hazır bir tutturucu bile çıkmış piyasaya. Çorap çiftlerinin birbirinden ayrılmadan, makineye girdiği gibi çıkmasını garanti ediyormuş.

Bir başka öneri de, belli aralarla çorap çekmecesini elden geçirmeyi, birbirine uymayan çorapları, ya da kaçak çorapları kontrol etmeyi öneriyor.

Bir girişimci nefis bir fikir bulmuş. Her teki ayrı çoraplar satıyor. Biri de, tek kalmış çorapların serbest piyasada satılmasını sağlamaya çalışıyor.

Sanatçı bir dostum, farklı renklerden korkmanın kültürel bir tutku olduğunu söyledi. Ayrı renklerdeki çorapları korkusuzca giymemi önerdi. "Renkler ne kadar kontras olursa o kadar iyi," dedi. "Bahçedeki çiçekler gibi." Daha az atak bir başkası da, tüm çoraplarını aynı renkte alarak çözmüş sorunu. Daha doğrusu, esrarı çözmemiş de, kendi probleminden kurtulmuş. "Hayat zaten bir ödünler dizisi değil mi?" diyor.

Şaşılacak kadar çok sayıda insan, çoraplarını bir fileye doldurup öyle yıkıyor. O zaman çoraplar diğer çamaşırlardan ayrı yıkanmış oluyor, ama birbirinden ayrılamıyormuş.

Bir bilim adamı da bana, çorapların kaybolup dolap askılarının çoğalmasının nedenini açıklarken, "çoraplar aslında askıların larvalarıdır," dedi.

Yenidendoğuşa inanan biri, çorap derdine uğrayanların, geçmiş hayatlarında işledikleri iğrenç bir günahın cezasını çekmekte olduklarını ileri sürdü. "Belki de sapık bir fetiş yüzünden ayaklara saldıran insanlardık," dedi.

1975 yılında, karikatürist Jules Feiffer bile kayıp çoraplar konusundaki şaşkınlığını belirtmişti. Çizdiği karikatürde, adam son kalan çorabını eline almış, o sırada çamaşır makinesinden bir mesaj geliyor. "Doğanın kurallarına meydan okumayı bırak, makineye daha çorap at!"

Hikayelerin en ilginç olanı da, evin çamaşır işini üstlenmiş olan erkekten geldi. Ailesi bu çorap kaybolması meselesinden ötürü başının etini yiyor, o da bir türlü çaresini bulamıyormuş. Bir gün bir mavi çorap kayboluyor, ertesi gün bir yeşil çorap ortaya çıkıyormuş. Derken bir gün karısı karşısına dikilmiş, çekmecede birdenbire beliren kuşku verici bir çamaşırın nereden geldiğini sormuş. "Benim değil," diyormuş. Kavga kızışıp doruğuna ulaşırken, köpekleri çamaşır odasına girmiş. Ağzında komşunun çamaşırları arasından kaptığı bir parça varmış!

Bir psikolojik kurama göre, sorunların ne kadar yaygın olduğunu anladıkça, çaresizlik duygumuz o kadar azalırmış. Bir başka kurama göre de, sorunu çözmek için ne kadar çok öneri gelirse, çözmeyi isteme duygusu o kadar azalırmış. Bu nedenle, meşgul programlarından zaman ayırıp bana yardımcı olmaya çalışan dost ve akrabalarıma teşekkür ederim. Esrarengiz olaylar hâlâ devam ediyor olsa bile, artık yanımda başkalarının da olduğunu bilerek daha rahat uyku uyuyabileceğim!

Çorbasını Taştan Çıkaran Adam

Leila Berg
Resimler: Colin Smithson
Türkçesi: F. Erdoğan

Bu küçük oyunu sınıfta veya evde , (*) işaretinin olduğu yerlerde çıkması gereken seslerin taklidini yaparak birkaç arkadaşınızla birlikte canlandırabilirsiniz.

YAŞLI ADAM: Ben çok yaşlı bir adamım. Ama çorbamı taştan çıkarabilirim. Nasıl mı? Çok kolay. Bakın beni izleyin. Önce yerden rasgele bir taş alıyorum veeee... Bir kapıyı çalıyorum. * Günaydın hanımefendi!

İYİ YÜREKLİ HANIM: Günaydın!

YAŞLI ADAM: Daha önce hiç böyle bir taş gördünüz mü, efendim?

İYİ YÜREKLİ HANIM: Yoo, nedir ki o?

YAŞLI ADAM: Bu benim çorba taşım.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Çorba taşı mı? O da ne?

YAŞLI ADAM: Çorba yapmaya yarayan bir taş, tabii ki.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Çorba mı? Taş ha? Haydi canım, taştan çorba olur mu hiç?

YAŞLI ADAM: Tabii ki olur! Böyle bir taşla harika çorba olur. Daha önce böyle bir şeyi duymamış olabilirsiniz belki ama, böyle bir çorba taşının çorbası nefis olur inanın bana.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Yo yo... Hikaye anlatmayın bana. Olur mu hiç taştan çorba?

YAŞLI ADAM: Tabii ki olur. Bakın ne diyeceğim. Beni içeri alır ve bir tencerenizi kullanmama izin verirseniz, bu taştan nasıl çorba olabileceğini gösterebilirim.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Aa, tabii buyurunuz. Giriniz. Tenceremi pekala kullanabilirsiniz, ama unutmayın, taştan asla iyi çorba olmaz.

YAŞLI ADAM: Hımmm... Şimdi, öncelikle taşımızı

tencerenin dibine şöyle koyalım. * Sonra da üzerine su dolduralım. Lütfen karıştırmama yardım ediniz. * Nefis!.. Nefis çorba!.. Haydi çabuk fokurda!

İYİ YÜREKLİ HANIM: Yo yo yoo!.. Taştan hiç de iyi çorba olmaz. Hâlâ pişmedi mi yoksa?

YAŞLI ADAM: Hayır hayır, henüz değil, ama nefis olacak. Şimdiye kadar içtiğiniz en nefis çorba. Yalnız... Şöyle havuç gibi bir şeyiniz var mı?

İYİ YÜREKLİ HANIM: Evet. Bir havucum var.

YAŞLI ADAM: Hımm, isterseniz o havucu tencereye atalım. O zaman daha da iyi kokar çorbamız.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Durun gidip getireyim. * İşte havuç.

YAŞLI ADAM: Karıştırmama yardım etsenize. * Hımm! Hımm! Nefis çorba! Haydi durma fokurda! Meraklanmayın hanımefendiciğim. Az sonra hazır olacak.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Pişmedi mi hâlâ?

YAŞLI ADAM: Henüz hayır, ama harika bir çorba olacak inanın bana. Şimdiye kadar içtiğiniz en nefis çorba olacak bu. Yalnız... Acaba soğana benzer bir şeyiniz var mıydı?

İYİ YÜREKLİ HANIM: Soğan mı? Tabii, soğanım var.

YAŞLI ADAM: Bakın, soğan çok işe yarar. Çorba soğanla nefis kokar.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Durun gidip getireyim. * İşte soğan.

YAŞLI ADAM: Karıştırmama yardım edin haydi. * Hımm! Hımm! Nefis çorba! Haydi durma fokurda! Meraklanmayın sevgili hanımefendi, az sonra hazır olacak.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Pişmedi mi hâlâ?

YAŞLI ADAM: Pişmek üzere. Koklayın bakın? * Nasıl?

İYİ YÜREKLİ HANIM: İyi kokuyor. * Evet evet, kokusu iyi-

YAŞLI ADAM: Biraz biber ve tuz koyalım. Haydi bolca biber ve tuz getirin.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Güzel kokuyor. * Herhalde pişmiştir artık.

YAŞLI ADAM: Hayır. Nefis bir çorba. Böylesini asla tatmadınız bile. Ama... Biraz tavuğa benzer bir şeyiniz var mı?

İYİ YÜREKLİ HANIM: Tavuk mu? Tavuğum var, evet.

YAŞLI ADAM: Biraz tavuk harika olur. Şu anda da harika bir çorba, ama içine biraz tavuk atarsak çok güzel kokar.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Durun gidip getireyim. * İşte burada.

YAŞLI ADAM: Hımm. Siz de karıştırın. * Nefis! Nefis! Karıştırın, karıştırın. *

İYİ YÜREKLİ HANIM: Evet, nefis bir çorba!

YAŞLI ADAM: O halde şimdi şu tavuk kemiklerini çıkaralım da çorbamız biraz daha pissin. Çorba taşımız biraz daha kaynamalı, çünkü biliyorsunuz, çorbanın gerçek lezzetini o verecek.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Ne güzel koktu. * Keşke benim de böyle bir çorba taşım olsa.

YAŞLI ADAM: Haydi tadına bakalım. Önce siz bakın. Eminim, çok beğeneceksiniz. *

İYİ YÜREKLİ HANIM: Hımm! Hımm! Harika! Gerçekten benim de böyle bir taşım olmasını isterdim.

YAŞLI ADAM: Çorba taşıyla yapılan çorbanın ne kadar lezzetli olduğunu siz de gördünüz, değil mi?

İYİ YÜREKLİ HANIM: Evet, gördüm. Keşke benim de her zaman böyle güzel çorba yapabileceğim bir çorba taşım olsaydı.

YAŞLI ADAM: Bakın size ne söyleyeceğim, sevgili hanımefendi. Bana çok iyi davrandığınız için çorba taşımı size vereceğim. Belki ben kendime başka bir tane edinirim.

İYİ YÜREKLİ HANIM: Ah, sayın bayım ne kadar iyisiniz. Benim de artık bir çorba taşım oldu. Her istediğim zaman nefis çorbalar yapabileceğim.

YAŞLI ADAM: İyi günler sevgili hanımefendiciğim, yine görüşmek üzere. *

İYİ YÜREKLİ HANIM: Güle güle! Güle güle! Çorba taşı için teşekkürler!

Öfkeli Hindi

Mustafa Balel

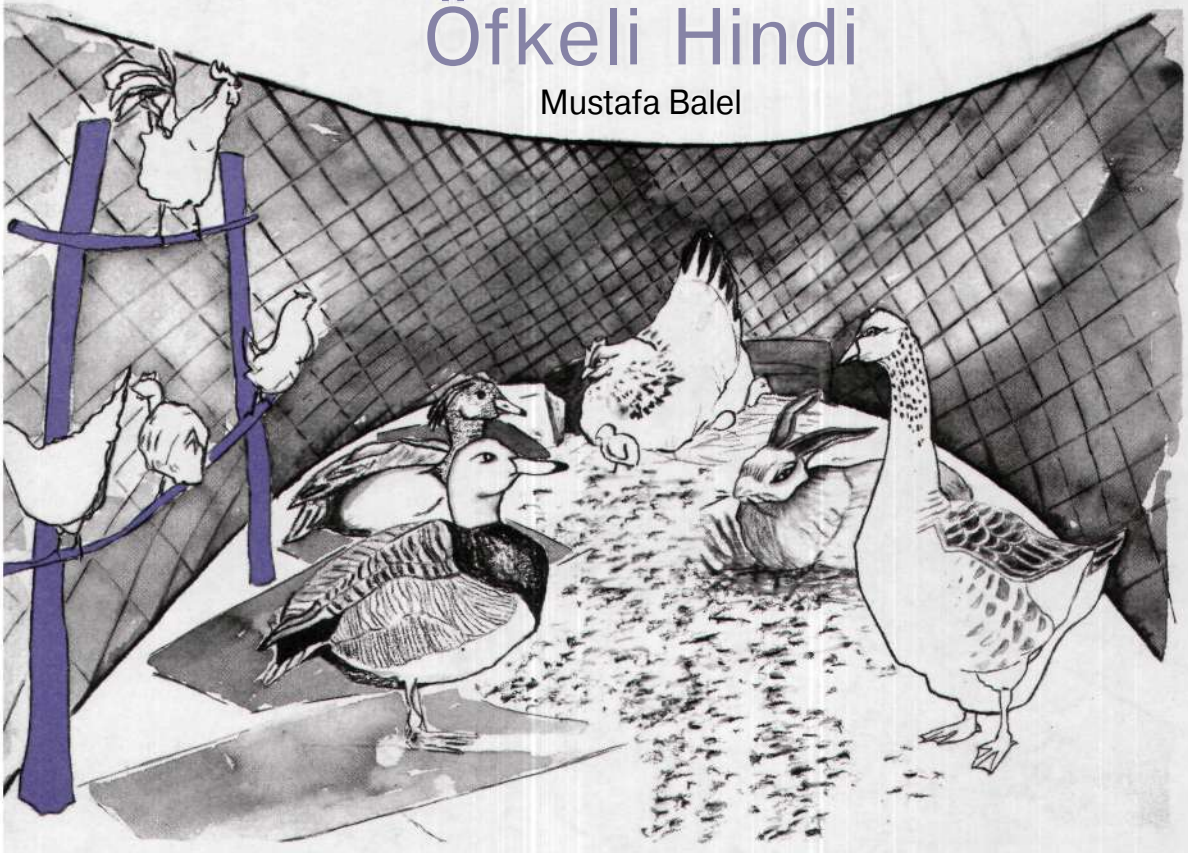

Mitra Reyhani Gadim

KÜMESTEKİ HAYVANLAR içerisinde hindiden şikayetçi olmayan yokmuş. Sinir küpü mübarek! Bir gün olsun homurtusunun kesildiğini, kirpi gibi kabaran tüylerinin yatıştığını görmüyorlarmış. Gece gündüz hep böyle! Öfkeli, sinirli... Uykusunda bile rahat değilmiş. Hep diken üstünde uyur, durup dururken homurdanmaya, kel kafasını sallayarak tüylerini kabartmaya başlarmış.

Onun böyle hop oturup hop kalkması, olura olmaza sinirlenip tüylerini kabartarak birilerinin üstüne yürümesi, çevresindekileri zor durumda bırakıyormuş tabii. Onun korkusundan kümeste hiçbir hayvan doğru dürüst arkadaşlarıyla ya da civcivleriyle şakalaşamıyormuş. Bir tavuk ağzını açmaya görsün, bizim öfkeli hindinin kel başı hemen dikleşiveriyormuş. Ardından da homurtular, kabarıveren tüyleri...

Bir gün, kümesin önündeki çayırlıkta eşelenmeye mi çıkmış, yoksa homurdanmaktan yorgun düşüp de sızıp kalmış mı bilinmez, kümesteki arkadaşları ilk kez kendi aralarında dertleşme fırsatı bulmuşlar.

"Tuhaf," diye gevelemiş tavuklar, "hayvan dediğin bu kadar da sinirli olmaz ki canım!"

"Herhalde karaciğerinde bir bozukluk var," diye içini çekmiş ördekler. "Karaciğeri bozuk olanlar böyle sinirli olurmuş."

"Yok canım," diye atılmış bilgiç kazlar. "Ne hasta, ne bir şey! Huysuzluğundan, kendini beğenmişliğinden yapıyor. Aklınca huysuzlaşınca daha güzel oluyormuş. Kızınca çenesinin altındaki torbacık kıpkırmızı küpe gibi oluyor, o da bunun kendisine yakıştığını sanıyor."

Meraktan patlayan horoz bir gün olanca cesaretini toplayıp hindiye yaklaşıvermiş.

"Baksana hindi kardeş," demiş, "neden böyle hırçın ve huysuzsun söyler misin?"

Hindi önce bir düşünmüş. Hem de epeyce. Sonra başını şöyle geriye doğru atarak kasıla kasıla:

"İçimde kaynayan bir öfke birikiyor. Bazen yüreğimi daraltıyor. Bunalıyor, ne yapacağımı bilemiyorum."

"Peki şey yapsan..." diye atılmış horoz. Ama ne yapması gerektiğini o ana kadar aklına bile getirmediğinden cümlesini tamamlayamamış tabii. Uzunca bir süre düşünüp kaşındıktan sonra, hindiye içerisinde biriken bu öfkeyi boşaltmasını öğütlemiş.

Hindi yeniden düşünmüş. Kasılmış. Çenesinin altındaki torbacık kızarmış. Tüyleri kabar kabar olmuş.

"Olur tabii, neden olmasın!"

Böyle demesiyle horozun üzerine atılması bir olmuş. Gagasıyla, ayaklarıyla horozu bir iyice hırpalamış. Tek tüy bırakmamış sırtında. Ayrıca zavallı horozun her tarafını al kanlara bulamış.

Ondan sonra da hiçbir kümes hayvanı hindilere neden öfkeli olduklarını, neden her fırsatta ibiklerinin kızardığını, kabarmış tüyleriyle homurdanarak başkalarının üzerine neden yürüdüklerini sormamış.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Anastas Mum Satsana
Anagramlar, Poligromlar ile Başka Dil Oyunları Üstüne Denemeler
Üstün Alsaç, Yapı Kredi Yayınları, 1992.172 sayfa. 19.5 x 13.5 cm. 3. hamur kağıt. 30.000TL

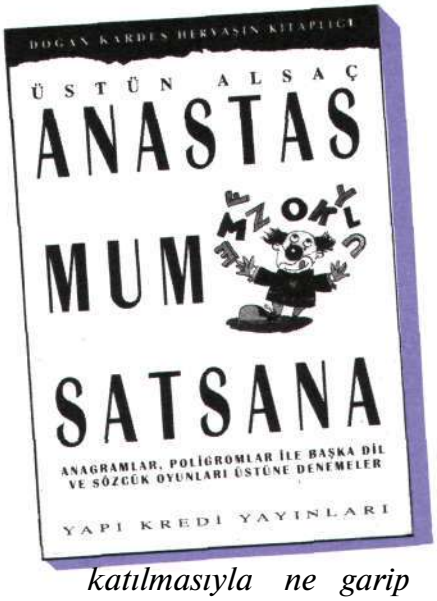

Bu sayımızda bir öyküsüne yer verdiğimiz, 1992 Kırmızıfare Öykü Ödülü'nün başarı listesindeki yazarımız Üstün Alsaç bakın kitabının hazırlanışıyla ilgili olarak neler söylüyor: *"Bu çalışma belli bir biçem bütünlüğü sağlamak, yayıncılarla ilişki kurmak, vb. gibi kaygılarla bir kişi tarafından yazıldıysa da, gerçekte iki kişinin ortak ürünü. Bütün oyunlar birlikte araştırıldı, sınandı, denendi, geliştirildi. Onun için bu kitabın iki yazarı var, diyebiliriz. Bunlardan birincisi Birsen Alsaç (1942). İlgi alanları yazın, sinema, resim ve ev yönetimi. Üstün Alsaç (1942) ise onun eşi ve yapay fiziksel çevre, eski yapıt korumacılığı, çizgili anlatım sanatları gibi konularla ilgileniyor. Zaman zaman kızları Pınar'ın (1981) da onlara katılmasıyla ne garip bir üçlü oluşturduklarını düşünebilirsiniz."*

"Oyun da dil gibi insana özgü davranışlardan biri. Her ikisinin de ilkel biçimlerine hayvanlarda rastlanıyor ama en yetkin düzeye insanda ulaşıyorlar. Büyük bir olasılıkla dilin ortaya çıkmasıyla birlikte onunla oynama da başlamış olmalı. Nedir dil oyunu, sözcük oyunu? Kendinden başka amacı, var oluş nedeni olmayan, oyun olsun diye, eğlenmek için yapılan her türü sözcük, harf dizimi, seslem (hece) dizimi, söz, söz dizimi, tümce, anlatı dil oyunu sayılabilir. Dille oynamak her şeyden öteye çok zevkli bir uğraş. Biz de uzun süredir yapıyoruz bu işi. Yönlendirici deyişimiz de şu: Herhangi bir şeyi sevmek istiyorsan onu öğren, herhangi bir şeyi öğrenmek istiyorsan onunla oyna!"

Türkçemizin biraz daha tadına varmak istiyorsanız, anagramlar, evirmece, çevirmeceler, dönüşük palindromlar, kimya simgelerinin dili, merdivenler, çatmalar, kaydırmaca ve bindirmeceler, çapraz bulmacaların ilginç dünyasında gezinmek istiyorsanız bu ilginç kitabı edinmelisiniz.

MAVİBULUT YAYINLARI

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ DİZİSİ

Fili Yuttu Bir Yılan / Fatih Erdoğan	10.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor / Fatih Erdoğan	10.000.-
Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	10.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	10.000.-
Dedem Bana Düdük Yaptı / Fatih Erdoğan	10.000.-
Geçiyordum Uğradım / Fatih Erdoğan	10.000.-
Ablam Bana Dil Çıkardı / Fatih Erdoğan	10.000.-
Smıfta Kaldım Haberim Yok / Fatih Erdoğan	10.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	48.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	40.000.-
Aç Tırtıl / Eric Carle	30.000.-
Demet'in Bahçesi/ Ayla Çınaroğlu	36.000.-
Kırçıl Horoz / Ayla Çınaroğlu	36.000.-

SÜRELİ YAYINLAR

KIRMIZIFARE 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,12,13,14,15,16	12.000.-
KEDİ DERGİSİ 3, 4	20.000.-

MAVİBULUTYAYINLARI Yenicarşı Cad.
33/2 Ferah An. D.4 80060 Galatasaray
İstanbul Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

DİKKAT!

YAN ETKİSİ VARDIR...

Okumayı seven anne, baba ve çocuklara duyurulur:

"OKUMAZLIK" TEDAVİSİNDE KIRMIZIFARENİN EŞİ BENZERİ YOKTUR. EN AĞIR VAK'ALARDA BİLE AYDA BİR KEZ ALINMASI YETERLİDİR.

YAN ETKİSİ AYDINLIKTIR, BİR ÖMÜR SÜRER...

ABONELİK VE BİLGİ: MAVİBULUT YAYINLARI * Tel: 252 63 75* Faks: 252 63 76